Ліс був живий. Він не прощався.
Віки, здавалось, прошумить.
Якби я знала, що то щастя,
я б зупинила оту мить.

А я не знала, я ж не знала,
вона ж не скаржиться сама.
А мить минала і минала,
і от тепер її нема.

І тільки з відстані розлуки
обпалить, змучить, защемить —
твоя присутність, твої руки,
твоє обличчя у ту мить!